

Азъ завивамъ по малката, глуха уличка и съмъ вече близко. Още нѣкакви си сто-двеста крачки. Сърцето се свива и лудо бие. Обзема ме страшна слабостъ. Потокътъ мисли внезапно спира. Чувствамъ ужасъ и съ него още по-голъма слабостъ. Едва се движа. Ами ако Магда е вече мъртва? Какво ще стане? Тогава не може да се помогне съ нищо. Край... и моя край... Край на всичко...

Сърдцето отново се свива. И изведнажъ... гърдитъ съ облекчение се отпускатъ. Азъ виждамъ Славчето съ палтенце и ржавици въ двора. Значи всичко е благополучно още. Още!

Но азъ съмъ станалъ, наистина, злодей. Азъ, който мислѣхъ че полудявамъ и губя самоконтрола! Азъ влизамъ тихо, съ предпазване, защото съобразямъ че щомъ Славчето е навънъ, вратата е отключена и може да се промъкна. Искамъ да мина незабелѣзано — ето злодейството.

Но Славчето ме вижда. То се спуска къмъ мене, само безъ предишния възторгъ. Замислена и печална, загрижена е малката главичка.

Прегръщамъ я и тя трепетно се притиска въ мене.

— Ахъ, татко! — възкликва Славчето. — Мама е болна, лежи. И татко... — съ съзри въ гласа прибавя то — мама плюе кръвь... Сега изплю цѣлъ легень кръвь...

— Леля Таня тука ли е още? — съ задавено отъ мжка гърло питамъ азъ. — Има ли нѣкой?

— Леля Таня си отиде за обѣдъ преди малко — отговаря Славчето. — Следъ това мама повърна кръвь... и ме изпрати тука.

И то се разплаква и презъ плачъ продължава:

— А азъ не искамъ да стоя на двора... Щомъ тя е болна... и плаче. За първи пѣтъ днесъ плаче...

— Добре татко! — тихо казвамъ азъ. — Хайде тогава да влѣземъ.

Но навѣрно старата сцена съ затварянето на вратата предъ лицето ми, внезапно ѝ идва на умъ. И тя, като съучастница, тихо казва:

— Само да влѣземъ тихо, да не те изпжди пакъ. Азъ колко плакахъ тогава! А тя, все повтаряше — Господи, Господи, прибери ме по-скоро! Прибери ме по-скоро! Татко, ами ако мама умре?

Азъ не отговарямъ нищо. Ние тихо се примѣкваме вжтре. Славчето ме води за ржка въ коридора. Наближаваме вратата на стаята.

Изведнажъ нейниятъ гласъ звучи отъ стаята тихъ, боленъ:

— Славче, ти ли си? Славче!

Но нито Славчето, нито азъ отговаряме.